

Arrest

nr. 250 082 van 26 februari 2021
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat H. CHATCHATRIAN
Langestraat 46/1
8000 BRUGGE

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Salvadoraanse nationaliteit te zijn, op 26 maart 2020 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 20 februari 2020.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 4 december 2020 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 29 januari 2021.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. MAES.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat H. VAN NIJVERSEEL, loco advocaat H. CHATCHATRIAN, en van attaché L. VANDERVOORT, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker dient op 27 mei 2019 een verzoek om internationale bescherming in. Hij wordt gehoord op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: het CGVS) op 30 januari 2020.

1.2. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) neemt op 20 februari 2020 een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Dit is de bestreden beslissing, die luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U heeft de Salvadoraanse nationaliteit en werd op 20 juli 1987 geboren in San Salvador, El Salvador. Tot drieënhalve maand voor uw vertrek uit El Salvador woonde u gedurende heel uw leven in het huis van uw grootmoeder, Blanco de Calles Soila Marta (8.909.318) in de gemeente Soyapango, departement San Salvador. U woonde daar samen met uw moeder, C.B.J.X.(...) (8.909.307) en uw broers, C.C.J.D.(...) (8.909.296) en C.C.J.D.(...) (8.909.277). Ook uw tante, C.B.T.M.(...) (8.847.348), haar partner, A.M.J.A.(...) (8.847.340), en hun drie kinderen, A.C.H.A.(...) (8.847.348), A.C.A.E.(...) (8.847.348) en A.C.J.A.(...) (8.847.348), woonden in hetzelfde huis. Sinds vier jaar werkte u voor de internationale busmaatschappij Pullmantur en stond u in voor het bedienen van klanten aan boord van de bus. U reisde tussen El Salvador, Honduras en Guatemala. Om naar uw werk te gaan nam u steeds de bus van Soyapango naar de standplaats van de bussen in Santa Tecla. De laatste drieënhalve maand voor uw vertrek woonde u in een appartement van uw werkgever gelegen te Santa Tecla, La Libertad.

Op 29 januari 2019 kreeg u éénmalig problemen met leden van de bende MS (Mara Salvatrucha). U nam die ochtend om 9 uur de bus naar uw werk. Na ongeveer 5 minuten rijden stapten aan de tweede halte drie bendeleden op van de bende MS. De drie waren gewapend en dwongen u, samen met nog een andere jongere, om van de bus te stappen. Ze namen u mee naar een doodlopende straat vlakbij en de bus reed verder. In die straat werd u onder schot gehouden en werd u gedwongen uw T-shirt uit te doen omdat ze wilden kijken of u tatoeages had, die hebt u niet. De bendeleden vroegen uw nationale identiteitskaart (DUI) en namen er een foto van. Ze vroegen of u lid was van de rivaliserende bende, bende 18, omdat zij de macht hebben in de zone waarvan u afkomstig was. U zei van niet. Ze lieten u gaan en zeiden dat ze u nooit meer in die buurt wilden zien en dat als u daar nog zou komen dat ze u op dat moment zouden vermoorden of u later thuis zouden komen opzoeken. Ze zeiden u eveneens geen klacht in te dienen bij de politie en dat ze daar wel zouden achter komen als u het toch deed. Ze lieten u gaan en ze bevalen u om niet meer achterom te kijken. Zowel u als de andere jongere wandelden weg en jullie stapten beide op een bus die aan de halte passeerde. U ging naar uw werk en besprak de situatie met uw baas. In Santa Tecla, vlakbij de standplaats van de bussen, heeft Pullmantur een appartement dat gebruikt wordt door het personeel. Uw baas ging akkoord dat u daar tijdelijk zou wonen terwijl u naar een andere oplossing zocht.

In de dagen daarna ging u naar een reisbureau en kocht u een ticket om naar België te gaan. De vroegst mogelijke datum waarvoor u een ticket kon krijgen was 20 mei 2019. U kocht dit ticket en verbleef nog meer dan drieënhalve maand in het appartement van uw werk. U ging niet meer naar huis en zag uw familie enkel op openbare plaatsen, meestal in het Metrocentro in San Salvador.

Naast deze feiten haalt u ook aan dat u homoseksueel bent en dat u zich daar in El Salvador niet goed bij voelde omdat uw gaardheid daar niet geaccepteerd wordt. U hebt hier echter zelf geen concrete problemen van ondervonden.

Ter staving van uw verzoek legt u volgende bewijsstukken neer: uw internationaal paspoort, uw nationale identiteitskaart, uw rijbewijs, uw arbeidskaart van Pullmantur, uw vliegtuigtickets.

B. Motivering

Na analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen. Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Na grondig onderzoek van uw verklaringen, van de concrete en actuele situatie in uw land van herkomst en van alle elementen uit uw dossier, blijkt dat de vluchtelingenstatus of de subsidiaire beschermingsstatus zoals bedoeld in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet u niet kan worden toegekend.

Ten eerste wordt opgemerkt dat de door u aangehaalde problemen zeer onwaarschijnlijk overkomen. Uit uw verklaringen blijkt dat u voor 29 januari 2019 nooit problemen kende met de bendes in El Salvador en dat u uw land van herkomst zou hebben verlaten nadat u in januari 2019 éénmalig in aanraking kwam met bendeleden van de bende MS (CGVS, p. 8; Vragenlijst CGVS, punt 5). U slaagt er

echter niet in aannemelijk te maken om welke reden u plots in januari 2019 problemen kreeg met deze personen. Hoewel u al heel uw leven op hetzelfde adres in Soyapango woonde en u uw beroep bij de busmaatschappij Pullmantur al vier jaar uitvoerde, deden de feiten zich pas voor kort voor uw vertrek uit El Salvador op 20 mei 2019 (CGVS, p. 5-6). Nochtans nam u al vier jaar lang regelmatig de bus vanuit Soyapango naar het busbedrijf in Santa Tecla en deed u dat steeds via deze weg (CGVS, p. 10-11). Het is dan ook weinig aannemelijk dat de bendeleden in die zone, waar u bijna dagelijks passeerde, niet op de hoogte zouden zijn van wie u bent of welk beroep u uitoefent of dat u zo maar zonder verdere aanleiding ineens geviseerd zou worden. Bovendien verklaart u dat u altijd uw uniform droeg wanneer u naar uw werk ging (CGVS, p.5). Het was dan ook voor iedereen duidelijk dat u bij de busmaatschappij Pullmantur werkte en dat u op het moment van de feiten op weg was naar uw werk.

Wat er ook van zij, zelfs mocht dit incident hebben plaatsgevonden, dan nog werd het de bendeleden duidelijk dat u niet tot de rivaliserende bende behoorde en lieten ze u zonder meer vertrekken. Ze zouden wel nog gezegd hebben dat ze u niet meer in die zone wilden zien en als dat wel zo was dat ze u zouden vermoorden of thuis zouden komen opzoeken (CGVS, p.11). U overtuigt echter niet dat ze u persoonlijk viseerden of dat ze verder nog iets tegen u zouden ondernemen. U geeft namelijk aan dat ze u gewoon controleerden en dat ze verder ook geen redenen hadden om te denken dat u tot een bende behoorde (CGVS, p.11). Moesten bendeleden alle mensen die op weg naar hun werk door hun wijk rijden, zonder enige verdere aanleiding doden zou er in het geheel geen transport van mensen tussen verschillende wijken meer bestaan. Aan deze modus operandi kan dan ook geen geloof worden gehecht. Uit de verklaringen over de gebeurtenissen van 29 januari 2019 kan dan ook geen nood aan internationale bescherming afgeleid worden. Algemeen kan worden gezegd dat het incident dat u aanhaalt als reden van uw vertrek uit El Salvador zich beperkte tot een controle. Dit soort controles, hoewel ze een verwerpelijke praktijk zijn, zijn jammer genoeg veelvoorkomend in El Salvador en houden geen verband met de conventie van Genève. Dergelijke praktijken kaderen in de algemene situatie in El Salvador maar zijn op zich onvoldoende zwaarwichtig om een nood aan internationale bescherming aan te tonen. Ook het loutere feit dat u door deze controle in contact zou zijn gekomen met criminelen volstaat niet om nood aan internationale bescherming aan te tonen.

Daarnaast getuigt uw houding niet van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op ernstige schade zoals voorzien in de definitie van subsidiaire bescherming. Zo wordt er opgemerkt dat u na het feit dat u aanhaalt nog langer dan drie maanden in El Salvador bent blijven wonen. Als u effectief, zoals u beweert, voor uw leven zou vrezen zou men toch verwachten dat u zo snel mogelijk probeert te vertrekken. U verklaart dat door te zeggen dat u effectief de dag na het incident de beslissing nam om het land te verlaten en daarvoor naar het reisbureau Alas Doradas ging. Daar werd u gezegd dat de eerst volgende datum om naar België te vliegen op 20 mei 2019 was (CGVS, p. 7). Er kan dan toch logischerwijze van u worden verwacht dat u zoekt naar andere manieren om sneller het land te kunnen verlaten. Er wordt u gevraagd waarom u dan niet op het internet zocht. U zegt dat een reisagentschap u de meest betrouwbare optie leek. U wordt gevraagd of u naar andere manieren zocht om het land te verlaten en zegt dat dit de enige manier was (CGVS, p. 7). Ten eerste is het uiterst onwaarschijnlijk dat het toen, anno 2019, voor een reisagentschap onmogelijk zou zijn om een eerdere vlucht voor u te regelen. Daarnaast kan van u, een hoogopgeleid persoon die bovendien een studie toerisme volgde, verwacht worden dat u toch ook weet hebt van een andere manier om vliegtickets te boeken of dat u op zijn minst probeert andere opties af te toetsen of langs andere reisagentschappen te gaan. U wordt er later tijdens uw persoonlijk onderhoud nog een keer op gewezen dat het heel vreemd is dat een reisbureau u enkel de optie gaf voor een vlucht zo veel tijd later en u wordt gevraagd of u zeker bent dat het zo gegaan is. U blijft bij uw verklaring en zegt dat u nog nooit eerder met het vliegtuig gereisd had en dus niet wist hoe dat allemaal ging (CGVS, p. 12). Opnieuw moet worden opgemerkt dat indien u werkelijk een gegronde vrees voor uw leven zou hebben gehad u op zijn minst alle mogelijke pistes grondig zou hebben onderzocht om zo snel mogelijk uit het land te kunnen vertrekken. Dat u dat niet deed, zonder daarvoor een valabele reden te kunnen geven, haalt de geloofwaardigheid van uw relaas verder onderuit.

Nog sterker is dat uit uw verklaringen blijkt dat u in de maanden voor uw vertrek eigenlijk een normaal leven kon leiden. U verklaart wel dat u na deze gebeurtenis niet meer terug naar huis keerde en dat u uit veiligheidsoverwegingen in het appartement van uw werk verbleef en bleef werken (CGVS, p. 5, 9). U hoefde duidelijk niet onder te duiken. U woonde in Santa Tecla, wat als een deel van San Salvador kan worden gezien, en geeft zelf aan dat u daar geen problemen kenden als vreemde in de wijk omdat het duidelijk was dat u voor het busbedrijf werkte (CGVS, p. 7). Ook ontmoette u nog uw familie op diverse openbare plaatsen waar u vanuit Santa Tecla naartoe reisde. Daarvoor nam u de bus naar het commercieel centrum Metrocentro in San Salvador of naar andere commerciële centra in de stad

(CGVS, p. 9, p. 15). Dat zou betekenen dat u daarvoor ook verschillende zones doorkruiste en dat u dat een veilige manier achtte om u te verplaatsen. Er is dus geen sprake van een leven in verborgenheid en toch waren er geen verdere incidenten. Dit gedrag ondermijnt dan ook het bestaan van ernstige problemen met de bende MS.

Verder is het niet aannemelijk dat u van alle problemen die uw familie zou gehad hebben met de bendeleden niets afweet. U verklaart dat door te zeggen dat u zelf al genoeg problemen had en dat ze u daarover niets hebben gezegd (CGVS, p.12). Als uw hele familie, zoals u beweert, problemen had met de bendes mag toch meer interesse van u verwacht worden. Het is dan ook niet geloofwaardig dat uw hele familie het land ontvlucht en dat jullie nu allemaal samen in België verblijven, maar dat jullie op geen enkel moment met elkaar gesproken hebben over de problemen die tot deze ingrijpende beslissing hebben geleid.

Ten slotte haalt u ook aan dat u in uw land van herkomst moeilijkheden had met het aanvaarden en uiten van uw seksualiteit. U geeft aan dat u zo gereserveerd was over uw homoseksualiteit omdat het een heel ingewikkeld thema is in El Salvador, maar eveneens omdat u niet klaar was om u daarvoor open te stellen. U verklaart dat uw beste vriend, enkele goede vrienden, uw moeder, één van uw broers en uw tante wel op de hoogte waren van uw seksualiteit en dat zij u aanvaardden zoals u was. Bovendien hebt u in uw land nooit problemen ondervonden die gelinkt waren aan uw geaardheid. U geeft ook aan dat één van uw broers, C.C.J.D.(...), eveneens homoseksueel is en dat hij daar, zonder problemen, openlijk voor uitkomt (CGVS, p.14-16). Uit uw verklaringen blijkt dan ook dat uw geaardheid geen directe problemen heeft veroorzaakt in uw land van herkomst. Het louter feit dat u homoseksueel bent volstaat op zich niet om een gegronde vrees op vervolging of een reëel risico op ernstige schade aan te tonen.

De documenten die u neerlegt kunnen aan bovenstaande vaststellingen niets veranderen. Uw internationaal paspoort, uw nationale identiteitskaart, uw vliegtickets en uw arbeidskaart van Pullmantur ondersteunen uw verklaringen over uw Salvadoraanse nationaliteit, uw reisroute en uw tewerkstelling in uw land van herkomst. Deze gegevens staan hier dan ook niet ter discussie.

Uit bovenstaande kan worden besloten dat u niet aannemelijk heeft gemaakt dat u bij een terugkeer naar uw land van herkomst een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de vluchtelingenconventie heeft of dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat u een reëel risico op ernstige schade loopt in de zin van artikel 48/4, §2, a) of b) van de Vreemdelingenwet.

Voorts dient te worden opgemerkt dat er geen elementen aanwezig zijn om te concluderen dat u louter en alleen op basis van uw verblijf in het buitenland bij een terugkeer naar El Salvador in Vluchtelingrechtelijke zin vervolgd zal worden of een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een in artikel 48/4, § 2, b van de Vreemdelingenwet aangehaalde behandeling. U hebt overigens in dit verband zelf geen vrees aangehaald.

Het CGVS benadrukt vooreerst dat de bewijslast inzake de gegrondheid van een verzoek om internationale bescherming in beginsel op de verzoeker zelf rust. Dit basisprincipe is wettelijk verankerd in artikel 48/6, eerste lid Vw. en wordt uitdrukkelijk erkend door het UNHCR (zie: UNHCR, Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié, Genève, december 2011, § 196), het Hof van Justitie (HvJ, C-465/07, Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, 2009 en HvJ, C-277/11, M.M. t. Ireland, 2012) en het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (EHRM, Saadi t. Italië, nr. 37201/06, 28 februari 2008, § 129 en EHRM, NA t. Verenigd Koninkrijk, nr. 25904/07, 17 juli 2008, § 111). Het is derhalve in de eerste plaats uw verantwoordelijkheid en plicht om de gegevens te verstrekken die nodig zijn voor een correcte beoordeling van de feiten en omstandigheden waarop u zich beroept. Dit neemt niet weg dat het Commissariaat-generaal voor de bepaling van de relevante elementen van dat verzoek met de verzoeker dient samen te werken.

Uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, de COI Focus El Salvador: Retour au pays des ressortissants van 9 januari 2020 (beschikbaar op https://www.cgra.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_salvador_retour_au_pays_des_ressortissants_20200109.pdf), blijkt dat de voorbije jaren tienduizenden Salvadoranen (gedwongen) terugkeerden naar hun land van herkomst, voornamelijk uit de Verenigde Staten en Mexico. Velen van hen keerden terug na een jarenlang verblijf in het buitenland. Het aantal terugkeerders was de voorbije jaren telkens in stijgende lijn. Uit een bevraging van IOM in 2019 gaven terugkeerders aan dat het gebrek aan economische mogelijkheden de hoofdreden was om te emigreren uit El Salvador. Vanuit België werden er sinds 2015 geen

Salvadoranen gedwongen teruggeleid en keerden 27 personen vrijwillig terug naar El Salvador met behulp van IOM en de Dienst Vreemdelingenzaken. Aangezien Salvadoranen visumvrij naar Europa kunnen reizen, komen zij niet aanmerking voor hulp bij hun re-integratie na terugkeer, op uitzonderingen na. Uit de informatie blijkt tevens dat er ter bevordering van de re-integratie bij terugkeerders verschillende programma's en initiatieven aanwezig zijn en aangeboden worden door zowel de Salvadoraanse overheid als verschillende internationale organisaties. Wat betreft de veiligheidssituatie van terugkeerders is er geen systematische opvolging om hun veiligheid te garanderen en is de informatie hierover beperkt omwille van verschillende redenen.

Voorts stellen verschillende bronnen dat Salvadoranen die terugkeren vanuit het buitenland zich fundamenteel in dezelfde omstandigheden bevinden als degenen die niet emigreerden. Het enige verschil is dat een verblijf in het buitenland voor terugkeerders kan leiden tot afpersing door criminele bendes omdat zij beschouwd worden over financiële middelen te beschikken omwille van hun buitenlands verblijf. Hierbij dient bovendien te worden benadrukt dat uit de informatie van de COI Focus El Salvador: Situation Sécuritaire van 15 juli 2019 (beschikbaar op https://www.cgra.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_salvador_situation_securitaire_20190715.pdf) blijkt dat afpersing een alomtegenwoordig en wijdverspreid fenomeen is waarmee veel Salvadoranen te maken krijgen, ongeacht het beschikken over een migratieverleden. De loutere mogelijkheid om (al dan niet opnieuw) in aanraking te komen met afpersing bij een terugkeer volstaat niet om een reëel risico op het lopen van ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, b van de Vreemdelingenwet aan te tonen.

Uit de informatie blijkt aldus niet dat er sprake is van een situatie waarbij iedere Salvadoraan die terugkeert naar El Salvador louter omwille van zijn verblijf in het buitenland het risico loopt blootgesteld te worden aan vervolging, dan wel aan een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet kan aan een verzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in El Salvador werd de COI Focus El Salvador: Situation Sécuritaire van 15 juli 2019 (beschikbaar op https://www.cgra.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_salvador_situation_securitaire_20190715.pdf) en de "UNHCR Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Asylum-Seekers from El Salvador" van maart 2016 (beschikbaar op <https://www.refworld.org/docid/56e706e94.html>) in rekening genomen. Uit deze informatie blijkt dat het geweld in El Salvador wijdverspreid is en wordt gepleegd door georganiseerde misdaadgroepen, de Salvadoraanse politie en de veiligheidsdiensten die hierbij burgers met een bepaald profiel viseren. Dit type geweld heeft bijgevolg geen uitstaan met artikel 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet maar houdt eerder verband met de criteria van de Vluchtelingenconventie.

De georganiseerde misdaad is erg actief in El Salvador en het merendeel van de criminele activiteiten die in het land plaatsvinden is bendegerelateerd. Het geweld wordt er gekenmerkt door gemeenrechtelijke criminaliteit, zoals interne afrekeningen tussen georganiseerde misdaadgroepen, moorden, ontvoeringen, drugshandel, en afpersing. Dit gemeenrechtelijk crimineel geweld kadert evenwel niet binnen een gewapend conflict in de zin van art. 48/4, § 2, c Vw., met name een situatie waarin de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met gewapende groeperingen, of waarin twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden. Bovendien blijkt uit de aard en/of de vorm waarin dit crimineel geweld plaatsvindt dat de slachtoffers van dit type geweld gevisieerd worden voor een welbepaalde reden of doel (bv. wraak, losgeld, macht, etc.). Het (crimineel) geweld in El Salvador is dan ook in wezen doelgericht, en niet willekeurig van aard.

Hoewel de situatie in El Salvador zeer precair is, blijkt nergens uit de informatie dat er actueel in El Salvador sprake is van een internationaal of binnenlands gewapend conflict waarbij de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met een of meer gewapende groeperingen of waarbij twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden. Er bestaan dus geen zwaarwegende gronden om aan te nemen dat burgers louter door hun aanwezigheid in El Salvador een reëel risico lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Het verzoekschrift

In een enig middel voert verzoeker de schending aan van de artikelen 48/3 en 48/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van het redelijkheidsbeginsel en van de materiële motiveringsplicht.

Verzoeker geeft aan niet akkoord te gaan met de weigeringsmotieven van de commissaris-generaal en tracht deze te weerleggen.

Verzoeker acht een eenmalige bedreiging voldoende om op de radar van de bendes te komen en een reëel gevaar te lopen. Hij geeft aan dat het niet redelijk is te verwachten dat hij in El Salvador had moeten blijven wonen totdat de bendeleden hun bedreigingen effectief uitvoerden. Hij wijst erop dat hij het land zo snel mogelijk heeft verlaten, maar dat het niet zo gemakkelijk is om hebben en houden achter te laten. Verzoeker stelt zich tevens de vraag wat zijn studie toerisme had kunnen bijdragen om het land sneller te verlaten. Hij benadrukt verder dat hij na het incident niet meer is teruggekeerd naar huis en hij zijn familie in de stad ontmoette, nooit in kleine wijken. Waar in de bestreden beslissing wordt overwogen dat het niet aannemelijk is dat verzoeker niets afweet van de problemen die zijn familie zou hebben gehad met bendeleden, werpt hij op dat zijn familieleden allen erg getraumatiseerd zijn door de gebeurtenissen; zijn moeder kan er niet over praten zonder in tranen uit te barsten.

Verzoeker citeert nog uit de COI Focus van 9 januari 2020 en stelt dat LGTB's een kwetsbaar profiel hebben.

Verder wijst hij op de (humanitaire) situatie in El Salvador. Hij geeft in dit verband aan dat het rapport van de verwerende partij verouderd is en achterhaald. Hij citeert uit landeninformatie van november 2019. Verzoeker werpt tevens op dat rekening moet worden gehouden met de gevolgen van de COVID-19-pandemie, onder meer op socio-economisch vlak. Hij vreest dat hij geen werk zal hebben en hij niet de noodzakelijke zorgen zal kunnen krijgen indien hij en/of zijn partner besmet geraken met deze ziekte.

Verzoeker voegt geen stukken toe ter ondersteuning van het verzoekschrift.

3. Aanvullende nota

De verwerende partij maakt op 20 januari 2021 overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet een aanvullende nota over, waarin een evaluatie van de actuele situatie in El Salvador wordt gemaakt. Zij verwijst hierbij naar:

- COI Focus *“El Salvador: Retour au pays des ressortissants”* van 17 december 2020;
- COI Focus *“El Salvador: Situation sécuritaire”* van 12 oktober 2020;
- UNHCR *“Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Asylum-Seekers from El Salvador”* van maart 2016.

4. Beoordeling in het licht van artikel 48/3 en artikel 48/4, a) en b) van de Vreemdelingenwet

4.1. Verzoeker verklaart dat hij sinds 2015 tot zijn vertrek uit El Salvador voor de internationale busmaatschappij Pullmantur werkte en instond voor het bedienen van klanten aan boord van de bus. Om naar zijn werk te gaan, nam hij steeds de bus van Soyapango naar de standplaats van de bussen in Santa Tecla. Op 29 januari 2019 kreeg hij eenmalig problemen met leden van de Mara Salvatrucha (hierna: MS-13). Toen hij die dag met de bus onderweg was naar zijn werk, werd hij gecontroleerd en bedreigd door drie bendeleden van de bende MS-13. Ze wilden weten of hij lid was van de rivaliserende bende Barrio 18. Toen dit niet het geval bleek te zijn, lieten ze hem gaan met de waarschuwing dat ze hem nooit meer in de buurt wilden zien. Verzoeker vervolgde daarop zijn busrit naar het werk en besprak de zaak met zijn baas. Hij mocht in Santa Tecla, vlakbij de standplaats van de bussen, in een

appartement verblijven dat wordt gebruikt door het personeel van Pullmantur. Verzoeker verbleef daar tot zijn vertrek uit El Salvador.

Daarnaast haalt verzoeker aan dat hij homoseksueel is en zijn homoseksualiteit in El Salvador niet wordt geaccepteerd.

4.2. Uit de objectieve landeninformatie die door de partijen ter beschikking wordt gesteld, blijkt dat er in El Salvador verschillende bendes actief zijn die een grote invloed uitoefenen op het dagelijkse leven in de wijken waar ze territoriale controle uitoefenen. De bendes zijn goed georganiseerd, kennen een hiërarchische structuur en hun criminele activiteiten zijn divers. Zo is afpersing een veelvoorkomende praktijk en maken zij zich verder schuldig aan bedreigingen, moordaanslagen, diverse (seksuele) geweldplegingen en gedwongen rekrutering. Uit de landeninformatie blijkt dat het geweld in El Salvador wijdverspreid en bijzonder ernstig is waardoor het land momenteel wordt beschouwd als één van de gevaarlijkste ter wereld (COI Focus *“El Salvador: Situation sécuritaire”* van 12 oktober 2020, p. 6; UNHCR guidelines).

Het aanwezige geweld komt voort uit interne afrekeningen tussen rivaliserende bendes en uit confrontaties tussen de bendes en de Salvadoraanse veiligheidsdiensten en politie. De bendes viseren andere bendes, terwijl de overheid tracht op te treden tegen de criminele groeperingen, met wisselend succes (COI Focus 12 oktober 2020, p. 6-9).

De bendes viseren ook burgers met een welbepaald profiel. Uit de landeninformatie blijken een aantal potentiële risicoprofielen die slachtoffer kunnen worden van geweld zoals personen die zich verzetten tegen de bendes en personen van wie wordt vermoend dat zij een bendelid zijn, LGBT-personen; inheemse volkeren, personen die slachtoffer kunnen worden van afpersing, informanten, getuigen en slachtoffers van misdaden begaan door bendes en bepaalde beroepen zoals journalisten, mensenrechtenverdedigers, gemeenschapsleiders, onderwijzers, (ex-)politieagenten en (ex-)militairen, rechters, officieren van justitie en advocaten (COI Focus 12 oktober 2020, p. 14-24; UNHCR guidelines, p. 28 e.v.). Verzoeken om internationale bescherming van jonge vrouwen, minderjarigen, jongeren en kwetsbare personen moeten met verhoogde aandacht worden onderzocht.

De Raad herinnert er evenwel aan dat het loutere gegeven dat een verzoeker valt onder een bepaald profiel, niet volstaat om een nood aan internationale bescherming vast te stellen maar dat dit afhankelijk is van de individuele omstandigheden van de zaak, zoals in de richtlijnen van UNHCR zelf wordt onderkend (*“may be in need of (...) protection (...) depending on the circumstances of the individual case”*). Het is aan verzoeker om op individuele en concrete wijze aannemelijk te maken dat hij omwille van een bepaald profiel dreigt te worden vervolgd bij een terugkeer naar El Salvador. Bij de beoordeling of er een redelijke mate van waarschijnlijkheid bestaat dat hij zal worden blootgesteld aan vervolging of ernstige schade bij terugkeer naar zijn land van herkomst, moeten deze individuele en concrete omstandigheden worden beoordeeld en afgewogen in het licht van de algemene omstandigheden in El Salvador.

Zoals hierna zal blijken, blijft verzoeker evenwel in gebreke om het risico individueel en in concreto aannemelijk te maken.

4.3. Vooreerst merkt de Raad samen met de commissaris-generaal op dat verzoeker voor 29 januari 2019 nooit problemen heeft gekend met de bendes in El Salvador. Uit zijn verklaringen blijkt dat hij El Salvador heeft verlaten nadat hij in januari 2019 eenmalig in aanraking zou zijn gekomen met bendeleden van de MS-13 (AD CGVS, notities persoonlijk onderhoud 30 januari 2020, p. 8; vragenlijst CGVS, punt 5). Verzoeker maakt niet aannemelijk om welke reden hij plots in januari 2019 controle zou hebben gekregen en bedreigd zijn geweest door deze personen. Hoewel hij al heel zijn leven op hetzelfde adres in Soyapango woonde en hij zijn beroep bij de busmaatschappij Pullmantur al vier jaar uitvoerde, zouden de feiten zich pas hebben voorgedaan kort voor zijn vertrek uit El Salvador op 20 mei 2019 (AD CGVS, notities persoonlijk onderhoud 30 januari 2020, p. 5-6). Het verweer van verzoeker dat een eenmalige bedreiging soms voldoende is om op de radar van de bendes te komen, is weinig ernstig. Verzoeker nam al vier jaar lang regelmatig de bus vanuit Soyapango naar het busbedrijf in Santa Tecla en hij deed dat steeds via deze weg (AD CGVS, notities persoonlijk onderhoud 30 januari 2020, p. 10-11). Bovendien verklaart verzoeker dat hij altijd zijn uniform droeg wanneer hij naar zijn werking (AD CGVS, notities persoonlijk onderhoud 30 januari 2020, p. 5). Het was dan ook voor iedereen duidelijk dat hij bij de busmaatschappij Pullmantur werkte en dat hij op het moment van de feiten op weg was naar zijn werk. Dat de bendeleden in die zone, waar verzoeker bijna dagelijks passeerde, niet op de hoogte zouden zijn van wie hij is of welk beroep hij uitoefent of dat hij zomaar zonder verdere aanleiding ineens gevisieerd zou worden, is niet geloofwaardig.

Los van het ongeloofwaardig karakter van het door verzoeker aangehaalde incident, wijst de Raad nog op wat volgt. Toen het de benedeleden duidelijk werd dat verzoeker niet behoorde tot de rivaliserende bende, zouden ze hem zonder meer hebben laten vertrekken met de waarschuwing dat ze hem niet meer in die zone wilden zien. Hoewel ze eveneens zouden hebben bedreigd hem te vermoorden of hem thuis op te zoeken indien hij hier geen gevolg aan zou geven (AD CGVS, notities persoonlijk onderhoud 30 januari 2020, p. 8, 11), blijkt uit zijn verklaringen dat verzoeker eerder toevallig zou zijn benaderd door de benedeleden. Verzoeker maakt dan ook niet aannemelijk dat ze hem daadwerkelijk persoonlijk viseerden noch dat ze verder nog iets tegen hem zouden ondernemen. Hij geeft namelijk aan dat ze hem gewoon controleerden en dat ze verder ook geen redenen hadden om te denken dat hij tot een bende behoorde (AD CGVS, notities persoonlijk onderhoud 30 januari 2020, p.11).

De Raad herinnert eraan dat territoriale controles door benedeleden een alomtegenwoordig en wijdverspreid fenomeen zijn, waarmee veel Salvadoranen worden geconfronteerd. Algemeen gesteld is dergelijke controle op zichzelf niet ernstig genoeg om als vervolging dan wel ernstige schade in de zin van artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet te kunnen worden gekwalificeerd. Een loutere controle bereikt als dusdanig niet het vereiste minimumniveau van ernst om als foltering, onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing in de zin van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet te kunnen worden aangemerkt, laat staan als een daad van vervolging in de zin van artikel 48/3, § 2 van de Vreemdelingenwet. Ook het loutere feit dat verzoeker door deze controle in contact zou zijn gekomen met criminelen, volstaat niet om een nood aan internationale bescherming aan te tonen.

Alles in acht genomen, besluit de Raad dat de aangehaalde bedreiging in de aangegeven omstandigheden niet geloofwaardig is, minstens niet ernstig en zwaarwichtig genoeg is om er een vervolging in de zin van het Vluchtelingenverdrag of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet, uit af te leiden.

Deze bevinding wordt versterkt door het feit dat verzoekers houding niet getuigt van een gegronde vrees voor vervolging of van een reëel risico op ernstige schade. Uit zijn verklaringen blijkt dat immers dat hij na voormeld incident nog meer dan drie maanden in El Salvador is blijven wonen. Van verzoeker, die beweert te vrezen voor zijn leven, mag redelijkerwijs worden verwacht dat hij er alles aan doet om zo snel mogelijk te vertrekken. Zoals terdege blijkt uit de bestreden beslissing, blijft verzoeker hiertoe echter in gebreke: *“U verklaart dat door te zeggen dat u effectief de dag na het incident de beslissing nam om het land te verlaten en daarvoor naar het reisbureau Alas Doradas ging. Daar werd u gezegd dat de eerst volgende datum om naar België te vliegen op 20 mei 2019 was (CGVS, p. 7). Er kan dan toch logischerwijze van u worden verwacht dat u zoekt naar andere manieren om sneller het land te kunnen verlaten. Er wordt u gevraagd waarom u dan niet op het internet zocht. U zegt dat een reisagentschap u de meest betrouwbare optie leek. U wordt gevraagd of u naar andere manieren zocht om het land te verlaten en zegt dat dit de enige manier was (CGVS, p. 7). Ten eerste is het uiterst onwaarschijnlijk dat het toen, anno 2019, voor een reisagentschap onmogelijk zou zijn om een eerdere vlucht voor u te regelen. Daarnaast kan van u, een hoogopgeleid persoon die bovendien een studie toerisme volgde, verwacht worden dat u toch ook weet hebt van een andere manier om vliegtickets te boeken of dat u op zijn minst probeert andere opties af te toetsen of langs andere reisagentschappen te gaan. U wordt er later tijdens uw persoonlijk onderhoud nog een keer op gewezen dat het heel vreemd is dat een reisbureau u enkel de optie gaf voor een vlucht zo veel tijd later en u wordt gevraagd of u zeker bent dat het zo gegaan is. U blijft bij uw verklaring en zegt dat u nog nooit eerder met het vliegtuig gereisd had en dus niet wist hoe dat allemaal ging (CGVS, p. 12). Opnieuw moet worden opgemerkt dat indien u werkelijk een gegronde vrees voor uw leven zou hebben gehad u op zijn minst alle mogelijke pistes grondig zou hebben onderzocht om zo snel mogelijk uit het land te kunnen vertrekken. Dat u dat niet deed, zonder daarvoor een valabele reden te kunnen geven, haalt de geloofwaardigheid van uw relaas verder onderuit.”*

Door louter eerder afgelegde verklaringen te herhalen en de bevindingen van de commissaris-generaal tegen te spreken en te bekritisieren, biedt verzoeker geen ernstig verweer ter weerlegging ervan. Hij stelt zich de vraag hoe zijn studie toerisme ertoe kan bijdragen om het land sneller te verlaten, maar gaat op deze manier uit van een onvolledige dan wel verkeerde lezing van de bestreden beslissing. De Raad wijst er nog maar eens op dat zijn studies aantonen dat verzoeker een hoogopgeleid persoon is. Van hem kan dan ook redelijkerwijs verwacht worden dat hij, toen bleek dat het reisagentschap geen eerdere vlucht kon boeken, hoe onwaarschijnlijk ook, op zijn minst probeert andere opties af te toetsen of langs andere reisagentschappen te gaan. Het feit dat verzoeker dit niet gedaan heeft, ondermijnt de geloofwaardigheid, minstens de ernst van de voorgehouden feiten.

Dit wordt bevestigd waar uit verzoekers verklaringen blijkt dat hij in de maanden voor zijn vertrek eigenlijk een normaal leven kon leiden. Na het incident verbleef hij in het appartement van zijn werk en

bleef hij werken (AD CGVS, notities persoonlijk onderhoud 30 januari 2020, p. 5, 9). Verzoeker keerde weliswaar niet terug naar huis, maar hoefde duidelijk niet onder te duiken. Hij woonde in Santa Tecla, wat net als Soyapango kan worden gezien als behorend tot het departement San Salvador, en geeft zelf aan dat hij daar geen problemen kende als vreemde in de wijk omdat het duidelijk was dat hij voor het busbedrijf werkte (AD CGVS, notities persoonlijk onderhoud 30 januari 2020, p. 7). Ook ontmoette hij nog zijn familie op diverse openbare plaatsen waar hij vanuit Santa Tecla naartoe reisde. Daarvoor nam hij de bus naar het commercieel centrum Metrocentro in San Salvador of naar andere commerciële centra in de stad (AD CGVS, notities persoonlijk onderhoud 30 januari 2020, p. 9, 15). Verzoeker achtte het bijgevolg voldoende veilig om zich te verplaatsen en zelfs verschillende zones te doorkruisen. Er is dus geen sprake van een leven in verborgenheid en toch waren er geen verdere incidenten. Ook dit gedrag ondermijnt het bestaan van ernstige problemen met de bende MS-13.

4.4. Verzoeker haalt ook aan dat hij in zijn land van herkomst moeilijkheden had met het aanvaarden en het uiten van zijn homoseksualiteit.

In de bestreden beslissing wordt terecht gemotiveerd als volgt: *“U geeft aan dat u zo gereserveerd was over uw homoseksualiteit omdat het een heel ingewikkeld thema is in El Salvador, maar eveneens omdat u niet klaar was om u daarvoor open te stellen. U verklaart dat uw beste vriend, enkele goede vrienden, uw moeder, één van uw broers en uw tante wel op de hoogte waren van uw seksualiteit en dat zij u aanvaardden zoals u was. Bovendien hebt u in uw land nooit problemen ondervonden die gelinkt waren aan uw geaardheid. U geeft ook aan dat één van uw broers, C.C.J.D.(...), eveneens homoseksueel is en dat hij daar, zonder problemen, openlijk voor uitkomt (CGVS, p.14-16). Uit uw verklaringen blijkt dan ook dat uw geaardheid geen directe problemen heeft veroorzaakt in uw land van herkomst. Het louter feit dat u homoseksueel bent volstaat op zich niet om een gegronde vrees op vervolging of een reëel risico op ernstige schade aan te tonen.”*

Verzoeker onderneemt in voorliggend verzoekschrift geen ernstige poging om bovenstaande pertinente motieven van de bestreden beslissing, die draagkrachtig zijn en steun vinden in het administratief dossier, te verklaren of te weerleggen. Hij blijft immers in wezen steken in het louter poneren van een vrees voor vervolging omwille van zijn homoseksuele geaardheid en het verwijzen naar de algemene situatie van homoseksuelen in El Salvador, waarmee hij echter de bevindingen van de commissaris-generaal niet ontkracht en zijn beweerde vrees niet aannemelijk maakt.

De Raad stelt vast dat de commissaris-generaal op basis van een zorgvuldige afweging van het geheel van de hoger genoemde elementen terecht motiveert dat het enkele gegeven van verzoekers homoseksuele geaardheid niet volstaat om te besluiten tot het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade. Verzoeker doet aan die afweging geen afbreuk door bepaalde bevindingen van de COI Focus van 9 januari 2020, waarnaar wordt verwezen in de bestreden beslissing, te benadrukken en te stellen dat de LGBT's een kwetsbaar profiel hebben. Dergelijke algemene verwijzing volstaat immers niet om aan te tonen dat verzoeker in zijn land van herkomst werkelijk wordt bedreigd, vervolgd of geïsoleerd. De beoordeling van het risico op vervolging of ernstige schade is immers afhankelijk van verzoekers individuele omstandigheden. Verzoeker moet aldus concrete, op zijn persoon betrokken elementen of feiten aanreiken waaruit zou blijken dat hij persoonlijk omwille van zijn profiel dreigt te worden geïsoleerd of vervolgd bij een terugkeer naar El Salvador. Uit wat voorafgaat is gebleken dat verzoeker hier niet in slaagt. Hij haalt geen enkel concreet element aan waaruit zou blijken dat hij met redelijke waarschijnlijkheid omwille van zijn homoseksuele geaardheid in geval van terugkeer naar El Salvador vervolging zal riskeren.

4.5. De door verzoeker voorgelegde documenten vermogen geen afbreuk te doen aan het voorgaande. De Raad stelt vast dat verzoeker in voorliggend verzoekschrift geen verweer voert tegen de motieven van de bestreden beslissing waar de commissaris-generaal deze documenten correct beoordeelt als volgt:

“Uw internationaal paspoort, uw nationale identiteitskaart, uw vliegtickets en uw arbeidskaart van Pullmantur ondersteunen uw verklaringen over uw Salvadoraanse nationaliteit, uw reisroute en uw tewerkstelling in uw land van herkomst. Deze gegevens staan hier dan ook niet ter discussie.”

4.6. Gelet op wat voorafgaat oordeelt de Raad, in navolging van de commissaris-generaal, dat verzoeker er niet in slaagt om een vrees voor vervolging aannemelijk te maken en evenmin om zwaarwegende gronden aannemelijk te maken dat hij een reëel risico loopt op ernstige schade.

4.7. Waar verzoeker de socio-economische situatie in El Salvador aankaart en de moeilijkheden om er werk te vinden, stelt de Raad vooreerst vast dat deze problematiek in beginsel geen uitstaans heeft met

één van de 5 vervolgingsgronden in het Vluchtelingenverdrag waarnaar artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet verwijst. De problematiek wordt dan ook onderzocht in het kader van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

In dit verband wijst de Raad erop dat geen abstractie kan worden gemaakt van het toepassingsgebied van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet, zoals omschreven door de wetgever. In deze verwijst de Raad naar artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet dat bepaalt dat *“vervolging in de zin van artikel 48/3 of ernstige schade in de zin van artikel 48/4 kan uitgaan van of veroorzaakt worden door:*

a) de Staat;

b) partijen of organisaties die de Staat of een aanzienlijk deel van zijn grondgebied beheersen;

c) niet-overheidsactoren (...)”

Het Hof van Justitie heeft in zijn rechtspraak reeds verduidelijkt dat artikel 15, b) van richtlijn 2004/83/EU – waarvan artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet de omzetting vormt – niet noodzakelijkerwijs alle hypothesen dekt die onder het toepassingsgebied vallen van artikel 3 van het EVRM zoals uitgelegd door het EHRM. Zo stelt het Hof:

“In artikel 6 van richtlijn 2004/83 wordt een opsomming gegeven van de actoren van ernstige schade, hetgeen de opvatting bevestigt dat dergelijke schade moet voortvloeien uit de gedragingen van derden en dat het dus niet volstaat dat die schade louter het gevolg is van de algemene tekortkomingen van het gezondheidsstelsel in het land van herkomst. Voorts preciseert punt 26 van de considerans van die richtlijn dat gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, normaliter op zich geen individuele bedreiging vormen die als ernstige schade kan worden aangemerkt. De omstandigheid dat een derdelander die aan een ernstige ziekte lijdt, risico loopt op verslechtering van zijn gezondheidstoestand omdat in zijn land van herkomst geen adequate behandeling voorhanden is, doch hem niet opzettelijk medische zorg wordt geweigerd, volstaat dan ook niet om hem subsidiaire bescherming te verlenen. (...) Dat artikel 3 EVRM, zoals uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, zich in zeer uitzonderlijke omstandigheden er tegen verzet dat een derdelander die aan een ernstige ziekte lijdt, wordt verwijderd naar een land waar geen adequate behandeling voorhanden is, betekent evenwel niet dat hij op grond van de subsidiaire bescherming krachtens richtlijn 2004/83 tot verblijf in die lidstaat moet worden gemachtigd.”

(HvJ 18 december 2014 (GK), M' Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40).

De Raad meent naar analogie dat een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet kan vallen.

Vooreerst blijkt noch uit de bestreden beslissing, noch uit het verzoekschrift, noch uit de beschikbare landeninformatie dat de socio-economische en humanitaire situatie in El Salvador werd veroorzaakt door het opzettelijk handelen of nalaten van een actor, zoals bedoeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet, maar eerder het gevolg is van economische oorzaken.

Verder wijst de Raad er nogmaals op dat artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet betrekking heeft op *“situaties waarin degene die om subsidiaire bescherming verzoekt, specifiek wordt blootgesteld aan het risico op een bepaald soort schade”* (HvJ 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, C-465/07, pt. 32). Het risico waaraan een verzoeker in zijn land wordt blootgesteld, moet dus specifiek, dit is individueel, van aard zijn.

In casu blijkt niet dat verzoeker in deze context persoonlijk wordt geïsoleerd of dat hij behoort tot een groep van geïsoleerde personen. Verzoeker toont immers niet aan dat hij bij terugkeer naar El Salvador op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling, met name een situatie van extreme armoede waarbij hij niet in zijn elementaire levensbehoeften zou kunnen voorzien.

Waar verzoeker verwijst naar de impact van de COVID-19-pandemie op het leven in El Salvador en een vrees aanhaalt om te worden besmet met het coronavirus, volstaat het ook hier op te merken dat zulke besmetting niet wordt veroorzaakt door een actor van vervolging of ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet (RvS 14 augustus 2020, nr. 13.847 (c)). Het risico dat verzoeker aanhaalt, namelijk een onmenselijke of vernederende behandeling doordat hij in het geval van een terugkeer naar zijn land wordt blootgesteld aan een virus waarvoor er geen gepaste behandeling bestaat, is dan ook vreemd aan de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet, zoals het Hof van Justitie reeds duidelijk oordeelde in de zaak M' Bodj (HvJ 18 december 2014 (GK), M' Bodj t.

Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40). Nog daargelaten het hypothetische karakter van zijn bewering dat hij in El Salvador zal worden blootgesteld aan een reëel risico op besmetting met het coronavirus, toont verzoeker verder niet aan dat hij aldaar geen toegang zou hebben tot voldoende gezondheidszorg, laat staan dat hij om die reden aan een 'onmenselijke behandeling' in de zin van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet zou worden onderworpen. Verzoeker brengt immers geen argumenten of elementen aan op basis waarvan kan worden aangenomen dat hem – in de hypothese dat hij besmet zou raken met het virus – op intentionele en gerichte wijze medische zorg zou worden ontzegd of opzettelijk worden geweigerd.

In de mate dat verzoeker zich de vraag stelt of hij ten tijde van deze crisis in de mogelijkheid zal zijn om een job te vinden, benadrukt de Raad dat uit niets blijkt dat hij, gezien zijn persoonlijke omstandigheden, geen werk zou mogen uitoefenen in El Salvador. Verzoeker is hoogopgeleid en was tot zijn vertrek uit El Salvador werkzaam bij de internationale busmaatschappij Pullmantur. Het antwoord op de vraag zal dan eerder afhangen van de economische omstandigheden in het land van herkomst en de inspanningen van de betrokkene.

Bijgevolg kan niet zonder meer worden aangenomen dat verzoeker bij terugkeer naar El Salvador door een menselijk handelen op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling, met name een situatie van extreme armoede waarbij hij niet in zijn elementaire levensbehoeften zou kunnen voorzien.

4.8. Tot slot wijst de Raad nog op wat volgt. Op basis van de voorliggende landeninformatie, in het bijzonder de COI Focussen *“El Salvador: Retour au pays des ressortissants”* van 9 januari en 17 december 2020, kan niet worden aangenomen dat iedere terugkerende Salvadoraan enkel en alleen door deze terugkeer een risico loopt op vervolging dan wel een reëel risico om ernstige schade te ondergaan in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet. De terugkeer naar El Salvador blijkt immers een complex gegeven dat door vele factoren wordt beïnvloed, waaronder uiteraard het profiel van de verzoeker om internationale bescherming zelf, de achterliggende redenen van zijn vertrek, de duur van het verblijf in het buitenland en het land waar hij heeft verbleven. Er moet een onderscheid worden gemaakt tussen terugkeerders die reeds problemen kenden voor hun vertrek uit El Salvador en de andere terugkeerders. Voorts is onder meer ook duidelijk dat een verblijf in landen waar de Salvadoraanse bendes actief zijn (de Verenigde Staten, naburige landen, ...) en de eventuele rol van de terugkeerder bij deze bendes in het buitenland – of in El Salvador zelf voor het vertrek – belangrijk is bij het beoordelen van de terugkeer. Een individuele beoordeling blijft dan ook noodzakelijk. De richtlijnen van UNHCR laten niet toe anders te oordelen waar UNHCR zelf bemerkt dat enkel “certain returnees from abroad” problemen kunnen ondervinden bij terugkeer en dan nog enkel *“depending on the particular circumstances of their case”*.

Het volstaat niet om te verwijzen naar een kwetsbaar profiel en algemene landeninformatie om een vrees voor vervolging dan wel een reëel risico op ernstige schade aannemelijk te maken. Dit moet in concreto worden aangetoond. Verzoeker slaagt hier niet in.

Zoals reeds gesteld, is de aangehaalde bedreiging niet geloofwaardig. Evenmin is gebleken dat verzoeker problemen heeft gekend omwille van zijn homoseksuele geaardheid. Hieruit blijkt niet dat hij voor zijn komst naar België in de specifieke negatieve aandacht van bendeleden stond, evenmin zijn daartoe andere indicaties. Bijgevolg kan niet worden aangenomen dat verzoeker bij terugkeer naar El Salvador enig verhoogd risico loopt om te worden gevisieerd door bendeleden, laat staan te worden gerekruteerd.

Het feit dat hij een periode in België heeft verbleven, is evenmin voldoende om een gegronde vrees voor vervolging dan wel een reëel risico op ernstige schade aan te tonen.

De Raad betwist niet dat verzoeker bij terugkeer te maken kan krijgen met afpersing. Afpersing blijkt evenwel een alomtegenwoordig en wijdverspreid fenomeen waarmee veel Salvadoranen worden geconfronteerd, ongeacht hun migratieverleden. Het risico op afpersing verschilt in wezen niet van het algemeen risico waaraan ook andere Salvadoranen, met of zonder migratieverleden, worden blootgesteld.

In de mate dat uit de landeninformatie blijkt dat sommige Salvadoranen die terugkeren vanuit het buitenland kunnen worden gezien als welvarend en bijgevolg een verhoogd risico op afpersing *kunnen* lopen, wijst de Raad erop dat verzoekers verblijf in België voor de duur van de asielprocedure als dusdanig niet resulteert in bijzondere kenmerken waardoor hij identificeerbaar zou zijn als een persoon die in het buitenland heeft verbleven.

Evenzo, de loutere mogelijkheid om in aanraking te komen met afpersing bij terugkeer omdat hij na een verblijf in het buitenland als welvarend zou kunnen worden beschouwd, volstaat op zich niet om een persoonlijke vrees voor vervolging of een persoonlijk en reëel risico op het lopen van ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet aan te tonen. Tevens bereikt afpersing in beginsel als dusdanig niet het vereiste minimumniveau van ernst om als foltering, onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing in de zin van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet te kunnen worden aangemerkt, laat staan als een daad van vervolging in de zin van artikel 48/3, § 2 van de Vreemdelingenwet.

Het geheel van zijn individuele omstandigheden in acht genomen en cumulatief beoordeeld en afgewogen in het licht van de situatie in El Salvador, besluit de Raad dat verzoeker nalaat concreet aannemelijk te maken dat hij ernstige problemen riskeert bij terugkeer naar El Salvador omwille van het feit dat hij in het buitenland heeft verbleven en moet terugkeren naar zijn land van herkomst.

4.9. Het voorgaande volstaat om te besluiten dat niet is voldaan aan de cumulatieve voorwaarden zoals bepaald in artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet.

De Raad ontwaart in het rechtsplegingsdossier geen andere elementen waaruit zou moeten blijken dat verzoeker bij terugkeer naar El Salvador zou worden vervolgd of geïsoleerd.

Voorgaande vaststellingen volstaan om te besluiten dat voor verzoeker geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Vluchtelingenverdrag en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet in aanmerking kan worden genomen, noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

5. Beoordeling in het licht van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet

Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een vreemdeling, die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij terugkeert naar zijn land van herkomst, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade omwille van een *“ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict”*.

Hieruit volgt dat enkel wanneer een situatie wordt gekenmerkt door het bestaan van een gewapend conflict én de aanwezigheid van willekeurig geweld, er toepassing kan worden gemaakt van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet (zie HvJ 30 januari 2014, C-285/12, Diakité, pt. 30; HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, Elgafaji, pt. 43).

De Raad stelt vast dat verwerende partij bij aanvullende nota van 20 januari 2021 de beschikbare landeninformatie heeft geactualiseerd. Verzoekers betoog dat de informatie verouderd is, is dan niet langer dienstig.

Gelet op het geheel van de beschikbare landeninformatie, wordt niet betwist dat het bendegerelateerd geweld in El Salvador wijdverspreid en bijzonder ernstig is. De bendes maken zich schuldig aan crimineel geweld en er is ook politieel geweld dat uitgaat van Salvadoraanse overheden. Verder is er sprake van geweld tussen bendes onderling, enerzijds, en confrontaties tussen bendes en de Salvadoraanse overheden, anderzijds.

Daargelaten de vraag of dit geweld kadert in een intern gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet, blijkt uit de beschikbare landeninformatie evenwel dat het geweld in El Salvador, hoe wijdverspreid ook, in wezen doelgericht en geïndividualiseerd is. Zo stelt UNHCR dat *“most if not all violence in Salvadorian society is discriminate, targeting specific individuals or groups of individuals for specific reasons”* en *“In these circumstances, the need to consider eligibility for international protection under Article 15(c) of the Qualification Directive (recast) is unlikely to arise.”* (UNHCR guidelines, p. 44-45). Dit wordt beaamd in het rapport *“An atomised crisis Reframing displacement caused by crime and violence in El Salvador”* van september 2018, opgesteld door het Refugee Law Initiative van de universiteit van Londen, waarin het geweld door de bendes als *“highly targeted and individualized”* wordt gekenmerkt, waarnaar wordt verwezen in de COI Focus van 12 oktober 2020. Het geweld dat wordt gebruikt door bendes en de Salvadoraanse overheden viseert aldus duidelijk welbepaalde personen of groepen van personen voor een welbepaalde reden of doel, zoals

hoger vermeld (zie COI Focus “*El Salvador: Situation sécuritaire*” van 12 oktober 2020, p. 14-24; UNHCR guidelines, p. 28 e.v.).

Het hoge aantal moorden waarin dit geweld resulteert, blijkt dan ook voornamelijk het gevolg te zijn van afrekeningen tussen bendeleden dan wel doelgerichte acties door politie en legereenheden, waarbij alle partijen zich schuldig maken aan buitengerechtigde executies en buitenproportioneel geweld (COI Focus Situation Sécuritaire, p. 10).

Nergens uit de landeninformatie blijkt dat het geweld in El Salvador resulteert in een hoog aantal burgerslachtoffers die niet specifiek door dit geweld worden gevisieerd; noch blijkt dat het type wapens dat wordt gebruikt de kans daartoe zou verhogen. Evenmin worden andere methoden of tactieken gebruikt die de kans op dergelijke burgerslachtoffers vergroten of burgers als doel nemen.

De Raad stelt vast dat, ondanks de schade die omstaande derden kan treffen, het geweld in El Salvador aldus doelgericht en niet willekeurig van aard is. Dat het bendegeweld en de campagnes van de Salvadoraanse overheden tegen de bendes soms resulteren in interne ontheemding en beperkte mobiliteit, doet hieraan geen afbreuk.

Het geweld dat de situatie in El Salvador zo kenmerkt moet dan ook veeleer in overweging worden genomen bij een beoordeling in het licht van artikel 48/3 en artikel 48/4, a) en b) van de Vreemdelingenwet waarbij het aan verzoeker is om een gegronde vrees voor vervolging dan wel een reëel risico te concretiseren. Uit wat hierboven werd besproken, blijkt dat in casu geen gegronde vrees voor vervolging noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet werd aannemelijk gemaakt.

Bij gebrek aan willekeurig geweld in El Salvador, is artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet niet van toepassing.

Verzoeker brengt geen informatie bij waaruit kan blijken dat de inlichtingen waarop bovenstaande analyse is gebaseerd niet langer actueel of correct zouden zijn. De door hem in het verzoekschrift aangehaalde informatie is immers verouderd of ligt in dezelfde lijn als de informatie waarop de voormelde analyse van de veiligheidssituatie in El Salvador is gesteund.

6. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker werd gehoord op het CGVS. Tijdens dit gehoor kreeg hij de mogelijkheid zijn vluchtmotieven uiteen te zetten en zijn argumenten kracht bij te zetten, kon hij nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen en was hij in de mogelijkheid zich te laten bijstaan door zijn advocaat, dit alles in aanwezigheid van een tolk die het Spaans machtig is. De Raad stelt verder vast dat de commissaris-generaal zich voor het nemen van de bestreden beslissing heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over het land van herkomst van verzoeker en op alle dienstige stukken. De stelling dat de commissaris-generaal niet zorgvuldig is te werk gegaan, kan derhalve niet worden bijgetreden. Een schending van het redelijkheidsbeginsel kan gelet op voorgaande evenmin worden volgehouden.

7. Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken waardoor de Raad niet over de grond van het beroep zou kunnen oordelen. Verzoeker heeft evenmin aangetoond dat er een substantiële onregelmatigheid aan de bestreden beslissing zou kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2° van de Vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de commissaris-generaal.

8. Bovenstaande vaststellingen volstaan om te besluiten dat verzoeker niet als vluchteling kan worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, noch in aanmerking komt voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zesentwintig februari tweeduizend eenentwintig door:

mevr. M. MAES,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken

dhr. T. LEYSEN,

griffier

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. MAES